

[Steincke.]

Forbindelse med Betænkningen vedrørende Oprejsningsforslaget.

Som man vil se af denne Betænkning, har det ikke kunnet undgaas, at Straffelovsdiskussionen ogsaa har givet sig Udtryk i den, men da der i saa Henseende af et Mindretal er fremsat en særlig Udtalelse, skal jeg ikke fordybe mig i dette Problem, i hvert Fald ikke, saa længe Mindretallet, det ærede Medlem Hr. Rytter, endnu ikke har udtalt sig.

Hvad i øvrigt Betænkningen og Udvalgets Stilling angaar, skal jeg kort gennemgaa de stillede Ændringsforslag, som alle er tiltraadt af den højtærede Justitsminister.

Det første Ændringsforslag vedrører § 1, 2det Stykke, 2den Linie, hvor der efter Ordet „der“ indsættes: „paa utilbørlig Vis“. Ændringen tilsigter jo kun at undgaa, at der nægtes Erstatning i visse Tilfælde, hvor paagældende er blevet interneret blot som Medlem af en eller anden Organisation, der har samarbejdet med Besættelsesmagten, men hvor der ikke har været noget at bebrejde ham selv personlig. — I næstsidste Linie i samme Paragraf, samme Stykke, indsættes foran Ordet „saaledes“: „alt dog“. Meningen hermed er at tydeliggøre, at sidste Sætning vedrører det samlede Stykke, saa man ikke kan læse paa denne Maade: „har udvist nationalt uværdig Optræden, saaledes at det maatte anses for rimeligt ved Landets Befrielse at iværksætte en foreløbig Sikring.....“. „Alt dog saaledes.....“ har altsaa Relation til samtlige foregaaende Sætninger i 2det Stykke.

Ændringsforslag Nr. 2 vedrører § 5, og gaar ud paa, at der i 2det Stykke i Slutningen af 1ste Punktum efter Ordet „Materiale“ indsættes: „samt til at faa en Sagfører beskikket“. Udvalget har ment, at mange af de Personer, der her kunde blive Tale om, vilde være daarligt stillede, hvis de selv skulde sørge for en Sagfører, og at det paa den anden Side var rimeligt, at de fik en saadan beskikket.

Det sidste Ændringsforslag vedrører § 7, idet man i 2det Stykke, 3die Linie, ændrer Ordene „ændre Afgørelsen“ til: „give Andrageren Medhold“. For en rent juridisk Betragtning er der ingen Tvivl om, at den Andrager, der henvender sig til Oprejsningsnævnet, som derefter ændrer sin Beslutning, i alle Tilfælde kan faa den ændrede Beslutning for Ankenævnet, hvis der ikke gives ham fulkommen Medhold —

hvis han faar fuldstændig Medhold, har han jo ingen Interesse i at faa Sagen videre. Man har ment, at Lægmand, der læser denne Paragraf, kunde være i Tvivl om, hvorvidt de kunde gaa videre, naar Oprejsningsnævnet havde ændret sin Kendelse, men ikke givet dem fuldt Medhold. Det er denne Tvivl, man har søgt at faa ud af Verden ved denne Ændring.

Fra flere Sider inden for Udvalget var man betænkelig ved det vage Udtryk „tyskorienteret“ i § 1, 2det Stykke, ligesom man i § 2 ønskede Ordlyden ændret, saa at der kunde blive større Sikkerhed for Forhøjelse af Erstatningen i Tilfælde, hvor Krænkelsen ikke alene bestod i Interneringens Iværksættelse, men ogsaa hvor der som Følge af Forhold under Interneringens Forløb eller paa Grund af dens Varighed var Anledning til at yde Erstatning. Der kunde imidlertid ikke inden for Udvalget opnaas Enighed om Ændringer paa disse Punkter, ligesom den højtærede Justitsminister heller ikke kunde tiltræde saadanne, og Udvalget har derfor ikke stillet noget Forslag i saa Henseende.

Paa hele Udvalgets Vegne skal jeg hermed anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Rytter: Jeg anser de foreslaaede Ændringer for Forbedringer og har derfor tiltraadt dem, men de er efter min Mening ikke tilstrækkelige. For det første oprettholdes Særdomstolene. For det andet frygter jeg for, at for mange vil blive udelukket paa Forhaand, ved at Rigsdagen vedtager disse Lovregler, der hindrer, at en konkret Afgørelse i de enkelte Tilfælde kan finde Sted; jeg havde haabet paa, at Ministeren vilde have kunnet godkende dette Synspunkt, da den konkrete Afgørelse skulde træffes af den af ham selv nedsatte Domstol. For det tredje anser jeg Erstatningen for at være for lille.

Jeg er klar over, at man vil sige, at vi her i Rigsdagen er gaaet med til langt værre Ting end dette Forslag, og det er rigtigt. Men een Gang maa vi stige stop, og det er i hvert Fald første Gang, at vi nedsætter Særdomstole, ogsaa hvor det drejer sig om Sager, der angaar helt uskyldige Mennesker. Dertil kommer, som jeg har udtalt i Betænkningen, at jeg føler mig utryg ved den i den senere Tid etablerede Strafforfølgning, navnlig fordi de i Rigsdagen givne og af Ministeren tiltraadte Retningslinier ikke af Ministeren i den af Rigsdagen med Ministeren aftalte Form